

ΔΗΜΟΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΩΝ
ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ

Η' ΠΟΛΥΔΟΥΡΕΙΑ

αφιερωμένα στην **Κοραλία Θεοτοκά**

ΑΠΟΝΟΜΗ ΒΡΑΒΕΙΟΥ ΠΟΙΗΣΗΣ «ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ»

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 21 ΜΑΪΟΥ 2016 • ώρα 19.00

Συμμετέχει
το Μουσικό Σχολείο Καλαμάτας

Είσοδος ελεύθερη

ΑΠΟΝΟΜΗ ΒΡΑΒΕΙΟΥ ΠΟΙΗΣΗΣ «ΜΑΡΙΑ ΠΟΛΥΔΟΥΡΗ»

ΚΟΡΑΛΙΑ ΘΕΟΤΟΚΑ (5 Μαΐου 1935 – 18 Δεκεμβρίου 1976)

Η Κοραλία των τάφων ...

*Εγώ , το ον, το οργανικό
το εκουσίως κινούμενο
το σπονδυλωτό, το θηλαστικό
εγώ ο δίχειρ, ο άνθρωπος,
το θήλυ, η Κοραλία, εγώ,
δε θα σωπάσω τώρα
όχι τώρα
δεν έχω ανάπαυση
όχι πια.
Σ' αγαπώ.
(από τη συλλογή "Σε άλλο φως")*

Η Κοραλία, κόρη του Δημητρίου Ανδρειάδη (1896-1970) και της Ελένης Στεφάνου (1905-1993), από την Κωνσταντινούπολη και τον Πόντο (Σαμψούντα) αντίστοιχα, γεννήθηκε στο Νέο Φάληρο στις 5 Μαΐου 1935. Τελείωσε το γυμνάσιο στη Σχολή Χατζιδάκη και σπούδασε στο Πάντειο, στην Ανωτάτη Σχολή Πολιτικών Επιστημών. Παράλληλα, με τη βοήθεια του πατέρα της, ασχολήθηκε με την εισαγωγή ινδικών ταινιών και ταξίδεψε στην Ινδία, αλλά και στην Ευρώπη. Το 1962 πήρε δίπλωμα ξεναγού και εργάστηκε ως ξεναγός για μικρό διάστημα.

Το 1963 εκδόθηκε η πρώτη ποιητική της συλλογή με τίτλο «Απόπειρες», ενώ ποιήματά της είχαν ήδη δημοσιευτεί στο περιοδικό Νέα Εστία. Στις 11 Ιουλίου 1966 παντρεύτηκε τον Γιώργο Θεοτοκά, ο οποίος πέθανε λίγους μήνες αργότερα, στις 30 Οκτωβρίου του ίδιου χρόνου. Εκτοτε αφοσιώθηκε στην φροντίδα του εκδιδομένου και ανέκδοτου έργου του Θεοτοκά. Το 1967 εξέδωσε την δεύτερη συλλογή ποιημάτων της «Σε άλλο φως», αλλά αρνήθηκε τη διακίνησή της στο εμπόριο λόγω της μεσολάβησης της δικτατορίας. Από την ίδια χρονιά ως το 1974 υπήρξε μέλος της Εταιρείας Μελέτης Ελληνικών Προβλημάτων (Ε.Μ.Ε.Π.). Από το 1969 ως το 1973 παρακολούθησε τη σειρά μαθημάτων ιστορίας της Τέχνης από τον Παντελή Πρεβελάκη, στη Σχολή Καλών Τεχνών. Το 1971 εκδόθηκε η συλλογή της «Η ταυτότητα» και το 1975 η σύνθεση «Το Ποίημα, Οι Μεγάλες Διαδικασίες». Από το 1974 ήταν μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Συμπαράστασης Κυπρίων, προσφέροντας βοήθεια σε κύπριους πρόσφυγες. Στις 18 Δεκεμβρίου 1976 αυτοκτόνησε, πέφτοντας από την ταράτσα του σπιτιού της, στην οδό Βασιλίσσης Σοφίας 90, στην Αθήνα.

ΕΡΓΑ

1963, «Απόπειρες», Φέξης, Αθήνα
1967, «Σε άλλο φως», Ίκαρος, Αθήνα
1971, «Η Ταυτότητα», Ίκαρος, Αθήνα
1975, « Οι Μεγάλες Διαδικασίες», Ίκαρος, Αθήνα

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1977, «Κοραλία Θεοτοκά, Τα κείμενά της, Το έργο της», Βιβλιοπωλείο της Εστίας, Αθήνα
(επιμέλεια: Τζούλια Ανδρειάδου-Σταμπουλοπούλου, ζωγράφος, αδελφή της Κοραλίας)

ΨΗΦΙΑΚΟ ΑΡΧΕΙΟ ΕΡΤ

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΟ, Κοραλία Θεοτοκά (αρχείο ντοκιμαντέρ της ΕΡΤ)
από τον ανιψιό της Νίκο Σταμπουλόπουλο: «αντί στεφάνου»

*Είμαι γυμνή σαν πέτρα, μόνη σαν πέτρα.
Ραγίζω ακούγοντας τα βήματά σου,
ασάλευτη στη γη ραγίζω. Δε βρέχει....
("Το μανιτάρι", συλλογή "Απόπειρες")*

*Η τρέλα είναι η τροφή μου
δεν έχει άλλο πια να βουλιάξω
είμαι το πλάσμα της ανάγκης
("Ο Τροχός", συλλογή "Ταυτότητα")*

Η Κοραλία πόνεσε σπαρακτικά. Αγωνίστηκε να αντισταθεί, να ξεπεράσει τη μοίρα της. Ως ένα σημείο το πέτυχε. Μετά λύγισε. Χωρίς ωστόσο να περιχαρακωθεί στον εαυτό της. [...] Είχε τη συνείδηση, ως το τέλος, της ύπαρξης, δίπλα στο δικό της πόνο, και του πόνου των άλλων, αυτών που πεινούσαν ή δολοφονούνταν ή ήταν άστεγοι. Και συνταίριαζε τους δύο πόνους μέσα στην ψυχή της. Αυτή ήταν η μια μεγάλη της διαδικασία.

Κι ύστερα η άλλη: ο μεγάλος πόνος δε στέρεψε την έμπνευσή της, αντίθετα, γαλβανισμένος από τη συνείδηση της ανθρώπινης ευθύνης [...] την οδήγησε στο μοναδικό αποτέλεσμα του τελευταίου της βιβλίου, που συμμετέχει στο θαύμα: γράφοντάς το μονοκοπανιάς, γιατί τα πράγματα είχαν ωριμάσει, έδωσε ένα ποίημα με 469 στίχους, όπου ούτε ένας δεν περιττεύει, όπου και οι 469 είναι αισθητικά κατορθωμένοι.

Μ. Γ. Μερακλής: "Οι Μεγάλες Διαδικασίες" της Κοραλίας Θεοτοκά

*«Προς το παρόν μου το 'παν στα χαρτιά, μου το 'παν στο φλιτζάνι, δεν έχω ταξίδι. Θα 'ταν καλά εκεί. Να δούμε γι' αργότερα. Καλή χρονιά. **Είναι συγκλονιστικό τ' ότι ζούμε**».*
(Από την αποχαιρετιστήρια κάρτα στον Αντώνη Φωστιέρη, 18/12/1976)

*Ο θάνατος δεν είναι θάνατος, είναι τρόμος Θεού
δρόμος προς την τερατώδη γαλήνη Του.*

.....
Η Ζωή δεν είναι Ζωή, είναι Τρόμος Θεού.

.....
Θαυμάσια!

*Φοβήθηκα τόσο πολύ, που δε φοβάμαι καθόλου.
(από το ποίημα "Οι Μεγάλες Διαδικασίες")*

*Σε θυμάμαι Γιώργο, σε ξαναζώ, χαμογελώ, αλλά πια δεν ελπίζω. Ο θάνατος είναι βίωμα. Η ερημία βίωμα. Όχι πως δε με πήρε κι εμένα η ζωή αλλά, να, δεν είναι το ίδιο [...].
Κάθε άνθρωπος διαλέγει στη ζωή του έναν άγιο, εγώ διάλεξα εσένα, άντρα μου.*

(από το "Γράμμα στο Γιώργο Θεοτοκά")

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Α΄ ΜΕΡΟΣ

- Χαιρετισμός του Δημάρχου Καλαμάτας κ. **Παναγιώτη Νίκα**
- **Απονομή Βραβείου Ποίησης «Μαρία Πολυδούρη, 2015»**
Εισηγείται και παρουσιάζει η κ. Τσαγκαράκη Μαρία, πρόεδρος του Σ.Φ.Μ.
- Οι βραβευμένοι ποιητές διαβάζουν ποιήματά τους
- **«Σεμνότης»**, στίχοι Μαρίας Πολυδούρη, μελοποίηση Εύης Ντινοπούλου
Τραγουδούν: Ευριδίκη Κουμανάκου, Αγάπη Τσίρου, Γαλήνη Βουγιουκλή
Φλάουτο: Κωνσταντίνα Σκιαδά, Κιθάρα: Εύη Ντινοπούλου

Β΄ ΜΕΡΟΣ

- Προβολή Οπτικοακουστικού υλικού για την Κοραλία Θεοτοκά
- **Το ιδιόχειρο σημείωμα της Κοραλίας Θεοτοκά**, πριν την πτώση της
- **Τάκης Σπετσιώτης**, σκηνοθέτης, μελετητής: **«Η Κοραλία Θεοτοκά και ο Άγιός της»**,
- **«Κύκλωμα»**, **«Η Νostalγία της πανοπλίας»**, ποιήματα της Κοραλίας Θεοτοκά
- **«Η ζυγαριά»**, στίχοι Κοραλίας Θεοτοκά, μελοποίηση Εύης Ντινοπούλου
Τραγούδι: Ελένη Κατσούλη, κιθάρα: Εύη Ντινοπούλου
- **Αντώνης Φωστιέρης**, ποιητής: **«Η εκθαμβωτική λύση»**
- **«Αντί Στεφάνου 1»**, **«Αντί Στεφάνου 2»**, ποιήματα της Κοραλίας Θεοτοκά
- **«Εξαρθρωμένη μπαλάντα»**, στίχοι Κοραλίας Θεοτοκά, μελοποίηση Κ. Παπαπολίτη
Τραγούδι: Ελένη Κατσούλη, κιθάρα: Εύη Ντινοπούλου
- **«Γράμμα στο Γιώργο Θεοτοκά»**, ποίημα της Κοραλίας Θεοτοκά

Τα ποιήματα της Κοραλίας Θεοτοκά διαβάζουν: η ποιήτρια **Ελένη Κοφτερού**
η φιλόλογος **Μίνα Σταθοπούλου**

*Θερμές ευχαριστίες: στις κυρίες Τζούλια Ανδρειάδου και Υβόννη Μαλτέζου για τη βοήθεια τους
 στους μαθητές του Μουσικού Σχολείου Καλαμάτας και
 στην κ. Εύη Ντινοπούλου*

*Επιμέλεια οπτικοακουστικού υλικού: Γιώργος Σερεμετάκης
Επιμέλεια προγράμματος: Παναγιώτα Γράψα και Μαρία Τσαγκαράκη*